

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

ÁLVARO MONGE

►► Una família pakistanesa descansa al parc del Poblenou, ahir.

Temporada de pícnic al parc

«**S**i vol, ens acompanya». Hi ha alguna cosa estranya a l'acostar-se a una família, interrompre un dinar a l'aire lliure en un parc barceloní i que, al cap de cinc minuts, et convidin a menjar amb ells. Em va passar dilluns passat, el dia que van començar els pícnic urbans al parc del Poblenou. O, com a mínim, és la data, 24 de juny i festa, que van precisar les famílies que eren allà a mitja tarda, algunes menjant i altres, en plena migdiada o festa familiar.

Era el primer dia que hi anaven amb tendes de campanya petites per protegir els nens, hamaques, guitarres i molts tàpers i deien que ho faran cada vegada que puguin (caps de setmana) de juny a setembre. Dilluns, la majoria de les famílies eren filipines, però al parc també hi van equatorians, bolivians, pakistanesos i catalans.

La primera vegada que trobo a l'hemeroteca digital notícies sobre aquests pícnic urbans és el 2009. Llavors era una novetat, un nou ús de la ciutat que s'explicava per la crisi i que recordava la truita (o fins i tot la paella) de la infància als bere-

nadors de les platges. Quatre anys després, el pícnic de parc és simplement una pràctica de cap de setmana que té lloc en aquesta Barcelona que no es pot narrar sense la presència de la multiculturalitat en l'espai públic.

Des de fa ja sis anys, el barceloní, sigui d'on sigui, s'apropia cada vegada més del verd urbà. Passa cada cap de setmana a Montjuïc: nord-americans, alemanys, britànics, francesos, catalans o italians practiquen

El barceloní, sigui d'on sigui, s'apropia cada vegada més del verd urbà

esport, escolten música, celebren pícnic multiculturals... Cada dia, més esportistes de tot arreu descobren l'oblidada Collserola. Els parcs del litoral no són cap excepció en la fugida de l'atabalament setmanal, però també del pis sobreocupat, de pisos llogats a preus que no es corresponen amb els salaris.

La família d'**Arlyn** celebrava di-

lluns el seu aniversari de casament. La dona va arribar fa 13 anys de les Filipines, es va casar a Barcelona amb un compatriota i dilluns eren germanes, pares i nebots els que compartien «espaguetis dolços a l'estil filipí», amanida, arròs i pollastre, «del Kentucky», precisava. Explicava que van al parc des de fa anys i que dilluns era el primer dia d'aquest estiu. Feia fresca.

El parc del Poblenou, 11,92 hectàrees de pins, figueres, garrofers i oliveres, és un espai olímpic. Va néixer inspirat per aquell esperit de mostrar aquest racó del món a l'altre món, i ara són molts mons els que hi van a menjar.

La filla d'**Arlyn**, dilluns, es banyava en una font pròxima. Estava molla de cap a peus i una tieta la perseguia amb una tovallola.

Uns quants pins més endins, diverses parelles es besaven, passava gent corrent, uns jubilats jugaven a cartes, una gran família entonava uns cànecs filipins en tagal i una mare i tres filles descansaven. Vaig interrompre el descans d'aquesta família. La nena petita estava en una tenda de campanya en forma de castell medieval. Les filles grans, 13 o 14 i 19 anys, estaven sobre tovalloles. La de 19, deia, treballa. Va arribar a Barcelona als 14 anys. La de 14 vol estudiar farmàcia i va arribar als 6 o 7 anys. Dilluns també era el seu primer dia de platja, de parc, de pícnic urbà. ≡

cgaya@elperiodico.com